

Slovo k povzbuzení na čtvrtek 4. února 2021, čtvrtek 4. týdne v mezidobí
Biblická čtení: Žid 12,18-19.21-24; Ž 48; Mk 6,7-13

Milé sestry, milí bratři,

v prvním čtení se již opravdu blížíme k samotnému závěru Listu Židům. Dnes máme před sebou jedno ze závěrečných povzbuzení. Vyzdvihuje především novost Nového zákona oproti Zákonu starému, novost křesťanského vztahu s Bohem, novost otevření Božího světa a nebe člověku, novost bohoslužby křesťanské oproti bohoslužbě levitské: Hospodin Bůh se v Ježíši Kristu, Božím Synu stal silou Ducha mnohem dostupnějším. Samo nebe se tak stalo mnohem otevřenějším, a to – díky Božímu odpuštění, díky Kristově dokonalé velebné oběti na kříži, díky jeho krvi – i pro slabého člověka, pro všechny lidi.

Přístup k Bohu. To je snad nejzákladnějším tématem duchovního života vůbec. Vždyť na ničem víc nemůže záležet než na našem vztahu s Bohem, na možnosti k němu přistoupit, s ním komunikovat, před ním se skutečně sklonit, přijímat jeho milost, jeho odpuštění a požehnání. Od toho se odvíjí vše i v našem životě. Kdyby byl náš vztah s Bohem skutečně autentický, tak i náš život by byl lepší, byl by naplněnější, radostnější, bylo by v něm více dobroty. Protože Bůh je láska...

Pán Ježíš, Boží Syn, je jejím vtělením. Kdykoli se tak skutečně setkáme s Kristem v jeho tajemných přítomnostech, setkáváme se s Boží láskou, která nás má sílu proměnit, má moc podmanit si naše nitro, zapálit je sama sebou. Jen je třeba jí být opravdu otevřen, jen je třeba chtít se opravdu potkat...

S Kristem se člověku otevřel jeho Boží svět, nebe: V nebeském Jeruzalémě je možné zahlédnout «shromáždění obrovského množství andělů», «obec prvoroženců», «duše spravedlivých, kteří už dosáhli cíle». Především však je v nebi «Bůh, soudce všech» a «Ježíš, prostředník nové smlouvy», jehož krev «mluví důrazněji než krev Ábelova». Toto nebe začíná přátelstvím s Kristem nějak už zde na zemi, během našeho pozemského života, v plnosti pak nastává po smrti, pokud – s pomocí Boží a z jeho milosrdenství – člověk dosáhne cíle...

Boží blízkost skrze Krista není tak největší možná jen vzhledem k Božím přítomnostem ve Starém zákoně, ale je největší možná úplně ze všech Božích tajemných přítomností ve světě, ve všech náboženstvích, v celém stvoření, v srdcích a životech lidí. Vždyť právě (i) pro tuto plnost Boží blízkosti jsme křesťané, Boží blízkost a dostupnost jeho lásky je nejvlastnějším důvodem naší křesťanské existence, našeho následování Krista, «jediného prostředníka mezi Bohem a člověkem».

Zkušenost otevřeného nebe, která nám – i nám, slabým lidem – je nabídnuta v křesťanské zbožnosti, v duchovním životě, zvláštním způsobem pak v křesťanské mystice, kéž se stane i nám potvrzením, že tomu tak skutečně je. K takové zkušenosti ale musí dospět jedině každý sám, s Boží pomocí, taková zkušenost je v zásadě nepřenositelná...

Liturgický výběr biblických textů ke mši svaté nám Boží slovo Listu Židům bohužel poněkud přesprávil; některé verše zbytečně přeskočil, jiné pasáže zbytečně vynechal. Stojí za to si proto třeba jen dvanáctou kapitolu přečíst celou. Ona totiž končí varováním, abychom se sami vlastní vinou – jinak to ani nejde – o Boží blízkost, respektive o přístup k ní nepřipravili. I to je potřebné slyšet. «Vždyť náš Bůh je oheň stravující» je poslední verš této kapitoly.

V evangelijním úryvku máme dnes před sebou svědectví o vyslání Dvanácti podle Markova sepsání. Vedle řady pokynů apoštolům na cestu nám evangelista Marek (jako jediný z evangelistů) předává jeden nesmírně důležitý detail, totiž že Pán Ježíš posílá apoštoly do světa «po dvou».

Není to jen praktické hledisko, aby si navzájem pomáhali, neboť „ve dvou se to lépe táhne“, které v tomto vyslání «po dvou» můžeme a máme číst. Vyslání «po dvou» je zároveň

odhalením, připomenutím základní pravdy, že jen ve spolupráci s druhými – aspoň vždy s jedním – je možné skutečně účinně pracovat na dobrém Božím díle. V případě apoštolského díla a zvěstování Kristova evangelia to platí zvlášť, ale nějak tato potřeba spolupráce platí i o jakémkoli jiném dobrém díle. V každém takovém jde navíc nějak o Krista, o jeho zvěstování, třebaže jen implicitní, neboť každé dobré dílo je jeho určitým ztělesněním, konkretizací Boží dobroty a lásky, jejich přítomností.

Schopnost spolupracovat s druhými na dobrém díle je jedním z předpokladů jeho úspěchu. Nejen v rovině přirozené, ale i v té nadpřirozené. Obě dvě roviny se v dobrém díle totiž dotýkají, ba do jisté míry se v něm prolínají, ne nepodobně tomu, jako se v Kristu dotklo lidství s Božstvím, jako se spojila jeho Božská a lidská přirozenost. Egocentrismus, neschopnost přizvat k dobrému dílu druhé, neschopnost se rozdělit o práci na dobrém dobrém díle, žárlivost – tyto vlastnosti nesou v sobě přeci cosi ďábelského – zpravidla nikdy nepomohou, aspoň ne dlouhodobě, mnohdy dobré dílo ničí, jestli ne vždy hned na začátku, tak často na jeho konci.

Vzpomeňme na to, máme-li tendenci se o dobré dílo pokoušet jen v jednom. Vzpomeňme na to, že i apoštoly Kristus poslal do světa «po dvou», všude tam, kam chtěl sám přijít. Vzpomeňme na to vyvozme z toho důsledky zvlášť v dobách, kdy je každého dobra a tudíž i spolupráce na něm urgentně potřeba. A takovou je a ještě možná mnohem více bude nynější „doba koronavirová“...